

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΡΤΙΟΥ 2018

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ (Μρκ. η´ 34-θ´ 1)
11 Μαρτίου**

Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως σήμερα, προσκυνούμε τὸν Τίμιο Σταυρό, ἐπάνω στὸν ὁποῖο καρφώθηκε ὁ Κύριος γιὰ τὴ σωτηρία μας. Ὁ Σταυρὸς ὅμως δὲν μᾶς ὑπενθυμίζει μόνο πόσο μᾶς ἀγάπησε ὁ Θεός,· μᾶς ὑπενθυμίζει καὶ ποιά εἶναι ἡ ἀληθινὴ χριστιανικὴ ζωὴ, ποιά εἶναι ἡ σταυρικὴ ζωὴ, ποὺ καλεῖται νὰ ζήσει κάθε συνειδητὸς πιστὸς, γιὰ νὰ σωθεῖ. Γι' αὐτὸ θὰ ἀναφερθοῦμε στὴ συνέχεια στὰ βασικὰ γνωρίσματά της, αὐτὰ ποὺ ἀναφέρει ὁ Κύριος στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, καὶ στὸ πῶς θὰ κατορθώσουμε νὰ ζήσουμε τὴ ζωὴ τοῦ σταυροῦ.

Πρῶτο γνώρισμα τῆς σταυρικῆς ζωῆς εἶναι τὸ ἴδιο τὸ προσκλητήριό τοῦ Κυρίου: « Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν...». Ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ μὲ ἀκολουθεῖ ὡς μαθητὴς μου... τί πρέπει νὰ κάνει; «Ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν», λέει πρῶτα-πρῶτα ὁ Κύριος.

Ἄς ἀρνηθεῖ τὸν ἑαυτό του. Νὰ λησμονήσει τὸ κακὸ παρελθόν του καὶ νὰ ἀρνηθεῖ τὸ ἀντίθετο πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θέλημά του. Ἡ σταυρικὴ ζωὴ εἶναι ζωὴ αὐταπαρνήσεως, ζωὴ ἀγῶνος ἐναντίον τῆς ἀμαρτίας. Καὶ κατόπιν συμπληρώνει «Καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ»· ὅποιος θέλει νὰ μὲ ἀκολουθεῖ, ὀφείλει νὰ σηκώσει τὸν σταυρὸ του. Σήμερα ὅταν λέμε «σηκῶν τὸν σταυρὸ μου», ἐννοοῦμε «κάνω ὑπομονὴ στὶς θλίψεις μου». Στὸ συγκεκριμένο χωρίο ὅμως ἡ σημασία εἶναι διαφορετικὴ. Ὅταν τὰ ἔλεγε αὐτὰ ὁ Κύριος, ὁ σταυρὸς δὲν εἶχε ἐξαγιασθεῖ ἀκόμη ἀπὸ τὴ θυσία Του. Ἦταν τὸ μέσο τῆς πιὸ σκληρῆς θανατικῆς ποινῆς. Τὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως «σταυρὸς» τότε γιὰ αὐτοὺς τοὺς λόγους καὶ σήμερα γιὰ ἄλλους προκαλοῦσε φρίκη.

Ἡ φράση λοιπὸν αὐτὴ σημαίνει «νὰ ἀναλάβει καθένας τὸν σταυρὸ πάνω στὸν ὁποῖο θὰ τὸν καρφώσουν, σὰν νὰ ἔλεγε ὁ Κύριος: «νὰ πάρει τὸ ξίφος μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν». Συνεπῶς τὸ «ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ» δηλώνει τὸν βαθμὸ τῆς αὐταπαρνήσεως ποὺ ζητεῖ ὁ Κύριος,· δηλαδὴ νὰ Τὸν ἀκολουθοῦμε μὲ ἀπόφαση θανάτου, ὡς μελλοθάνατοι, προκειμένου νὰ μείνουμε πιστοὶ στὸ θέλημά Του.

Συνεπῶς ὁ Χριστιανὸς ποὺ εἰλικρινὰ θέλει νὰ ζήσει τὴ χριστιανικὴ ζωὴ παίρνει μιὰ ἀπόφαση. Στὴ ζωὴ μου δὲν κάνω πλέον αὐτὸ ποὺ θέλω ἐγώ, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ θέλει ὁ Θεός. Θὰ κάνω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅ,τι κι ἂν μοῦ κοστίζει, διότι ὁ ἐσταυρωμένος βίος εἶναι ὁ βίος

τῆς τελείας ὑπακοῆς στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τῆς τελείας ἀνταπαρνήσεως, τῆς ἄκρας ταπεινώσεως.

Θαυμάζουμε ἀσφαλῶς τὸ πολίτευμα τοῦ σταυροῦ, ὅπως τὸ βλέπουμε μάλιστα στοὺς βίους τῶν Ἁγίων μᾶς συγκινεῖ, ἀλλὰ καὶ μᾶς φοβίζει. Βλέπουμε τὸν ἑαυτό μας πολὺ ἀδύναμο. Τί μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει, ὥστε νὰ ζήσουμε τὴ ζωὴ τοῦ σταυροῦ;

Ὁ ἴδιος ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου θὰ μᾶς ἐνισχύσει, ὥστε νὰ νικήσουμε τὸν κακὸ ἑαυτό μας. Νὰ προσκυνοῦμε τὸν Σταυρό, νὰ φορᾶμε Σταυρό, νὰ κάνουμε συχνὰ καὶ μὲ εὐλάβεια τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Θὰ ζήσουμε τὴ σταυρικὴ ζωὴ μὲ τὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ.

Οἱ ἅγιοι θεοφώτιστοι Πατέρες, οἱ τόσο αὐστηροὶ στὴν προσωπικὴ τους ἄσκηση, ὁμιλοῦν μὲ πολλὴ συμπάθεια καὶ κατανόηση στὴν ἀδυναμία τοῦ πιστοῦ. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς σὲ μιὰ ὁμιλία του, ποὺ ἐκφώνησε σὰν σήμερα, Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, μᾶς διδάσκει: «Σᾶς μίλησα γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ σταυροῦ. Κανεὶς ἂς μὴν ἀπελπιστεῖ ἢ ἂς μὴν δυσφορήσει μὲ ὅσα ἄκουσε. Ἀλλ' ἀφοῦ μάθει πόσα ὀφείλει στὸ Δεσπότη, ἂς Τοῦ προσφέρει ὅ,τι μπορεῖ μὲ μετριοφροσύνη, ἢ ὁποῖα θὰ ἀναπληρώσει τὸ ὑστέρημά του».

Δηλαδὴ ἀνάλογα μὲ τὶς μικρὲς μας δυνάμεις νὰ καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια, νὰ δείχνουμε κάθε φιλοτιμία καὶ ἐπιμέλεια γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας. Νὰ προσφέρουμε στὸν Κύριό μας ὅ,τι περισσότερο μπορούμε. Δὲν μπορούμε νὰ ἀγωνιστοῦμε τόσο ἔντονα ὅσο οἱ Ἅγιοι; Μποροῦμε ὅμως νὰ ἀγωνιστοῦμε νὰ καλλιιεργήσουμε τὸ ἴδιο φρόνημα ἀπολύτως ἀσυμβίβαστοι μὲ τὴν ἁμαρτία. Ὁ Θεὸς καὶ ἐκείνους θὰ στεφανώσῃ καὶ ἐμᾶς θὰ ἐλεήσει.

Ὁ Τίμιος Σταυρὸς, ποὺ ὑψώνει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας, δὲν εἶναι μόνο σύμβολο ἀνταπαρνήσεως, ἀλλὰ καὶ σύμβολο νίκης καὶ πηγὴ Χάριτος καὶ δυνάμεως. Ἄς μὴ στεκόμαστε μόνο στὴν κακοπάθεια ποὺ δηλώνει. Κυρίως ἂς ἀναλογιζόμαστε ὅτι προσκυνώντας τὸν Σταυρὸ καὶ συσταυρούμενοι καθημερινὰ μὲ τὸν Χριστό, λαμβάνουμε πολλὴ τὴ Χάρη του, καταισχύνομε τοὺς δαίμονες, κερδίζουμε τὴν αἰωνιότητα. Ὁ δρόμος πρὸς τὸν Γολγοθᾶ εἶναι ὁ μόνος δρόμος πρὸς τὴν Ἀνάσταση.

Νὰ εὐχηθοῦμε νὰ ζήσουμε τὴ σταυρικὴ ζωὴ μὲ ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερη συνέπεια, ὥστε νὰ γευθοῦμε καὶ τὴν ἀνέκφραστη χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως. Ἀμήν.

[dkpdf-button]